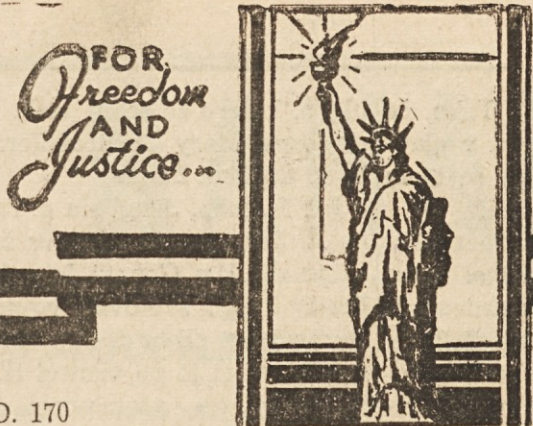

AMERIŠKA DOMOVINA

NO. 170

AMERICAN IN SPIRIT
FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

National and International Circulation

SLOVENIAN
MORNING NEWSPAPER

CLEVELAND OHIO, TUESDAY MORNING, SEPTEMBER 7, 1965

STEV. LXIII — VOL. LXIII

Washington že blizu občinske samouprave

Senat je zakonski predlog o tem že zdavnaj odobril, sedaj bo prišel ta tudi pred plenem. Predstavniki doma, kjer računajo, da bo dobil potrebno večino.

WASHINGTON, D.C. — Naša federalna prestolnica nima lastne občinske samouprave že od 1. 1874, torej več kot sto let. Da je nima, so krivi reakcijski politiki v južnih državah. Senat je samo v zadnjih letih šestkrat uzakoni načrt o mestni samo upravi, predstavniki dom je pa vsak načrt pokopal, se ni hotel pečati z njim. To taktiko je z uspehom rabil tudi sedanji odbor predstavnika doma pod načelstvom konservativnega južnega demokratskega kongresnika McMillana. Da iztrgajo zakonski načrt iz rok McMillanovega odbora, je bilo treba nasloviti na predsednika predstavnika doma McCormicka posebno "peticijo", ki pa mora nositi podpis 213 kongresnikov.

Težko je bilo nabrati toliko podpisov, ker tudi McCormick ni podpiral akcije, akoravno je našel zanj prijazne besede. Šele prav v zadnjem trenutku se je predsedniku Johnsonu posrečilo, da je dobil zadnje potrebne podpise. Upajo, da bo predstavniki dom odobril načrt še v letošnjem zasedanju. Senat ga je že davno.

Strah južnih konservativcev pred samoupravo v Washingtonu ni vreden pohvale, pa je z njihovega stališča razumljiv. Washington ima okoli 800.000 prebivalcev, večino majo črnci. Potemtakem bi bila verjetno tudi večina mestnega sveta in županski stolček v črnskih rokah. Ako bi se to zgodilo, potem bi uprava marsikatero občino v južnih državah prišla tudi v roke črnske večine; s to mislijo se pa reakcijski južnjaki ne morajo sprizniti, čeprav poznajo zmeraj vse polno slavo-spevov v prid demokraciji — seveda samo na jeziku.

Bazilika sv. Petra dobi četrt bronasta vrata

RIM, It. — Bazilika sv. Petra dobi sedaj četrta bronasta vrata za vhod znan pod imenom "Anđelska vrata". Prvo polovico vrat, ki tehtajo 11.000 funtov, so montirali ta teden, druga polovica bo pa poslana prihodnji teden iz Milana. Debata o novih vratih je pa v umetniških krogih trajala cela leta. Vrata morajo namreč biti v harmoniji z ostalimi tremi, da ne bodo kazila ne bazilike ne trga sv. Petra.

Pitje alkoholnih pijač vzrok za raka v grlu?

NEW LONDON, N.H. — Pitje težkih alkoholnih pijač v veliki meri povečuje verjetnost raka v ustih in grlu. Tako kaže statistika v okviru študija dr. M. Terrisa, profesorja preventivne medicine na New York Medical College.

Vremenski
prerok
pravi:

Večinoma oblačno in milo z verjetnostjo krajevnih neviht. Najvišja temperatura 75.

Novi grobovi

John J. Potocar
Preteklo soboto je nenadno umrl v Cleveland Clinic, kamor ga je peljala žena, ko je potreboval bolniško oskrbo, komaj nekaj ur po sprejemu 59 let stari John J. Potocar, rojen v Clevelandu. Pokojnik je zapustil ženo Frances, preje por. Tieber, roj. Ostrelch, brata Williama in sestro Mrs. John (Molly) Retino. Zaposlen je bil blizu 30 let kot varilec pri Murray Ohio Co. Ko je stopil tam v pokoj, se je pridružil svoji ženi v trgovanju z nepremičninami (real-estate). Njun urad je na E. 185 St. Pogreb bo jutri ob 8.15 iz Grdinovega pogrebnice, zavoda na Lake Shore Blvd v cerkev sv. Kristine, kjer bo ob devetih pogrebna sv. maša, nato pa na All Souls pokopališče.

George Lapp
V četrtek ponoči je nenadno umrl na svojem domu na 1036 E. 77 St. 67 let stari George Lapp, rojen v Clevelandu, zaposlen pri Jones Laughlin Steel Co., mož Elizabeth, brat Leonarda. Pogreb je danes ob desetih iz Grdinovega pogrebnice, zavoda na Kalvarijo.

Joseph Kadunc
V Mt. Pleasant Nursing Home je umrl v nedeljo 79 let stari Joseph Kadunc s 307 E. 156 St., rojen v Žužemberku, od koder je prišel v Ameriko 1. 1904. Bil je vdovec od 1. 1953, ko mu je umrla žena Mary, roj. Rostahar. Zapustil je sina Alberta, hčer Hermine Strainer, 4 vnuke ter sestro Nežo Kadunc (zadnjo v starem kraju). Pokojnik je bil član SDZ št. 6, Carniola Tent No. 1288 T.M. Pogreb bo v četrtek ob 8.45 iz Grdinovega pogrebnice, zavoda na Lake Shore Blvd. v St. Jerome's Church ob 9.30, nato pa na Kalvarijo.

Thomas Mijacek
Včeraj je umrl v Euclid Glenville bolnišnici 71 let stari Thomas Mijacek z 28150 Lake Shore Blvd., zaposlen pri Adressograph-Multigraph Co. Zadel ga je kap v petek po končanem delu. Zapustil je ženo Anno, roj. Baron, hčerke Viole Bell, Betty Ann Munoz in Nancy, 2 vnuka in dve vnučinki. Rojen je bil v Podluzanu na Hrvaškem, od koder je prišel v Ameriko 1. 1913. V Starem kraju je zapustil dva brata in eno

sestro. Bil je član HBZ br. 337. Pogreb bo iz Želetovega pogrebnice, zavoda na E. 152 St. v četrtek popoldne ob 1.30 na Lakeview pokopališče.

Peter W. Clifford
V Euclid Glenville bolnišnici je umrl 68 let stari Peter W. Clifford s 14409 Saranac Rd., mož Josephine, roj. Briznik, preje poročene Legan, sin pok. Michaela in pok. Mary, očim Edwarda Legan in Mary La-Broad (Springfield, Mass.), brat Jamesa, pok. Francis, pok. Madeline in Arthurja (Portland, Ore.). Rojen je bil v Scrantonu, Pa., zaposlen do pred 3 leti, ko je stopil v pokoj, pri Eaton Axle Co. Pogreb je bil včeraj ob 9.45 dopoldne iz Želetovega pogrebnice, zavoda na E. 152 St. v cerkev sv. Jožefa ob 10.30, nato na Kalvarijo.

Anton Habjan
V nedeljo zjutraj je v Castle Nursing Home v Millersburgu, Ohio, umrl Anton Habjan, preprič s 5516 Carry Ave., star 78 let, rojen v vasi Velike Mlače, od koder je prišel pred 60 leti. Dolgo let, do upokojitve pred 13 leti, je delal v American Steel and Wire Co. Bil je član Društva sv. Cirila in Metoda št. 18 SDZ. Zapušča hčer Mary Simonsic v Bessemerju, Pa. Umrla sta sinova Anton in John. V starem kraju ima dva brata in eno sestro. Pogreb bo jutri zjutraj ob 8.30 iz Zakraskovega pogrebnice, zavoda v cerkev sv. Vida ob devetih, nato na pokopališče Kalvarija.

Frances Mihelcic
V nedeljo je umrla v Euclid Glenville bolnišnici 66 let stara Frances Mihelcic z 881 E. 250 St., rojena v vasi Preset, od koder je prišla pred 56 leti. Mož Frank je umrl 1. 1951. Tukaj zapušča hčere Frances Priebe, Thereso Hall in Mary Kralj, vnuke, brata Steva Zagar, sestre Matildo Ervin (v W. Virginiji) in Ann Zagar. Brat Anton je umrl. Bila je članica Društva sv. Katerine št. 29 SZS in Podr. št. 25 SZS. Pogreb bo v četrtek zjutraj ob devetih iz Zakraskovega pogrebnice, zavoda v cerkev sv. Williama ob desetih, nato na pokopališče Kalvarija. Truplo bo položeno na mrtvaški oder danes ob šestih zvečer.

Kolektivna pogodba v jeklarski industriji je bila včeraj podpisana

S posredovanjem Bele hiše je bila pretekli petek sklenjena nova kolektivna delovna pogodba v jeklarski industriji, včeraj pa tudi podpisana.

PITTSBURGH, Pa. — V nedeljo so vodniki Unije jeklarskega delavstva skoro soglasno potrdili novo kolektivno pogodbo, ki prinaša delavstvu v jeklarnah in železarnah za dobo 39 mesecev postopno blizu 50 centov poviška pri urnih zaslužkih, delno v neposredni plači delno pa v robnih koristih. Iz krogov vodstva industrije prihaja trditev, da je unija dejansko dobila skoraj vse, kar je hotela, med tem ko zagotavljajo v vladnih krogih, da je bil kompromis dosežen prav v sredi med stališči jeklarn in unije.

Predsednik Johnson je v petek zvečer sam objavil doseg sporazuma na radiu in televiziji ter označil to za velik uspeh, pa tudi za dokaz, da stavlja tako jeklarne kot tudi unija koristi dežele in njenega blagostanja pred svoje lastne koristi. Zaradi tega je predsednik Johnson čestital tako predstavniku jeklarn Cooperju kot predsedniku unije Abelu, ki sta vsak za svojo stran vodila razgovore o novi pogodbi.

Preteklo soboto je umrl dr. Albert Schweitzer

CLEVELAND, O. — Preteklo soboto je mirno preminul v svoji bolezn, kot bi ugasnila sveča, ki je dogorela. Umrl je v svoji bolnišnici v Lambarenu v državi Gabon, nekdanji Francoski Ekvatorialni Afriki. Rodil se je v Alzaciji 1. 1875, par let potem, ko je ta prešla iz francoskih v nemške roke. Pokojnik je bil znan po vsem zahodnem svetu kot teolog, glasbenik, zdravnik, misijonar, filozof in pisatelj. Leta 1952 je dobil Nobelovo nagrado za mir.

Večji del svojega življenja je prebil v svoji bolnišnici v Labmarenu, kvi jo je sam ustanovil še pred prvo svetovno

INDIJA IN PAKISTAN PRED VSESPLOŠNIM SPOPADOM

Boji med Indijo in Pakistanom, ki so se začeli pretekli mesec v Kašmiru, so v zadnjih dneh segli tudi na druga področja. Indijske čete prodirajo v treh kolonah, v vsaki po ena ali dve diviziji, proti mestu Lahore v Pakistanu. Pakistansko letalstvo je napadlo vrsto indijskih mest in trdi, da je uničilo včeraj 22, danes pa celo 24 indijskih letal. — U Tant na poti v Indijo in Pakistan.

ZDRUŽENI NARODI, N.Y. — Varnostni svet Združenih narodov je razpravljal o vojni med Indijo in Pakistanom v soboto. Pozval je obe državi, naj ustavi sovražnosti in umakneta svoje vojaške oddelke v Kašmiru na črto premirja. Obe strani sta poziv zavrnili in Indija je prenesla vojno iz Kašmirja, kjer so Pakistanci prodrli precej daleč v indijsko ozemlje, na mejno področje z Zahodnim Pakistanom. S treh krajev so močne indijske kolone udarile proti mestu Lahore, drugem največjem mestu Pakistana. Pakistanci so skušali ta napad ustaviti s tem, da so odvrgli v zaledje indijskih kolon svoje padalske oddelke. Trdijo, da je indijsko prodiranje proti Lahoreju ustavljeno. Obe strani uporabljata v veliki meri tudi svoje vojno letalstvo. Pakistan trdi, da so indijska letala napadla vrsto naselij v Pakistanu in streljala tudi na civilno prebivalstvo. Indija to zanika in zagotavlja, da so njena letala napadla samo vojaške cilje.

Pakistansko poročilo trdi, da so pakistanska letala uničila včeraj v letalskih bojih in na tleh 22 indijskih letal, danes pa celo 24. Obe strani govorita o "vojni" in sta izvedli delno mobilizacijo svojih vojnih sil. Predsednik indijske vlade Šastri je dejal 480 milijonom Indijcem, da so "splošni vojni". Pakistanski predsednik Ayub Khan je pozval 110 milijonov Pakistancev: Mi smo v vojni. Pojdite in nastopite proti sovražniku!

Združeni narodi posredujejo
Ko se je v nedeljo vojna raz-

vojno in jo ves čas tudi vodil. V njej je dobilo pomoč na tisoče in tisoče domačinov. Čeprav je gledal na črnce v Afriki kot na še nedozorele in jih obravnaval redno bolj kot otroke kot pa odrasle, je živil med njimi nemejeno zaupanje, pa tudi globoko spoštovanje.

Dr. A. Schweitzer je bil duševni velikan, ki se je vse življenje trudil za pomoč svojemu sočloveku. Vedno je poudarjal, da je človekova dolžnost življenje ohranjati ne pa uničevati.

tegnila na področje izven Kašmirja, namesto da bi Indija in Pakistan ustavili sovražnosti, kot je zahteval Varnostni svet ZN, se je ta včeraj popoldne sestel znova k nujni seji. Pod predsedstvom ameriškega poslanika A. Goldberga je znova pozval Indijo in Pakistan, da takoj ustavi vojskovanje in umakneta svoje čete s tujega ozemlja. Glavni tajnik Združenih narodov U Tant je objavil, da pojde še danes osebno v Indijo in Pakistan poskusiti doseči od obeh vlad sprejem sklepa Varnostnega sveta.

Izgledi na uspeh Tantove poti niso posebno dobri, ker sta obe strani odločeni s silo doseči svoje cilje. Indija hoče enkrat za vselej prepričati Pakistan, da ne bo dobil Kašmirja, ta pa smatra sedanji čas za zadnjo možnost, da Kašmir "osvobodi" izpod hinujske oblasti.

Vojna med Indijo in Pakistanom utegne postati v kratkem nevarnejša od vojne v Vietnamu, če se jo ne posreči končati, predno se razvije v vesplošni spopad med obema državama. Pakistanci namigujejo javno, da utegnejo poseči v boj Kitajci. Ti nudijo za sedaj le vso moralno podporo Pakistanu, večjejo pa seveda del indijskih čet na svoji meji.

Zadnje vesti

DA NANG, J. Viet. — Ameriški marini in južnovietnamske čete so začele danes zjutraj večje vojaško operacijo proti postojankam rdečih gverilcev kakih 10 milj južno od položaja Van Tuong, kjer so marini uničili 19. avgusta močne rdeče enote.

MIAMI, Fla. — Hurikan Betsy divja severno od Nassaua v Bahamih proti Floridi. Od nje je oddaljen okoli 200 milj. Vsa naselja od skrajnega juga Floride pa do Kape Kennedy so opozorjena na nevarnost. Betsy je eden največjih hurikanov v več kot 30 letih.

ZION NATIONAL PARK, Utah. — Dva fanta sta prispeela s poplavljenega predela v parku in sporočila, da je tudi 21 drugim uspešno najti zavetje pred naraslimi vodami. Vsi so bili na poti skozi ozko dolino v parku, ko je zaradi naliva voda nenadno narasla in preplavila del doline.

Iz Clevelanda in okolice

55-letnica poroke—
Dne 25. avgusta sta zakonca Mr. Jerry Homar ter Mrs. Josephine Homar z 891 Royal Rd. v Collinwoodu praznovala 55-letnico svoje poroke. Poročila sta se 25. avgusta 1910 v stolni cerkvi v Gorici, odkoder sta prišla v Ameriko. Imata eno hčerko, ki živi v Kaliforniji. Jerry je sedaj star 82 let, njegova žena Josephine pa 83 let. Vzrok, da sta tako na tiho praznovala svojo obletnico, je visoka starost in ker oba zelo težko hodita. Jubilantoma čestitamo ter jima želimo, naj jima ljubi Bog zopet nakloni ljubo zdravje!

Krasen uspeh—
Vabilu na piknik na Slovenski pristavi, ki ga je za včeraj organiziral odbor za postavitev spomenika pok. dr. H. Lobetu, se je odzvalo izredno veliko vojakov in rojakinj. Pokojnika n njegovega dela so se v govornih spomnilo krajnji auditor R. Perk, pokojnikov prijatelj in sodelavec Vavlar Hyvner, ter mestni odbornik 23. varde Edmund Turk. Ga. Berta Lobe se je vsem zahvalila za obisk in spoštovanje, ki ga izkazujejo njenemu pokojnemu možu.

Seja—
Klub upokojencev na Holmes Ave. ima v sredo ob 2. pop. sejo v Slovenskem domu na Holmes Ave. Prosta zabava po seji, večerja in pijača prosta za vse članice. Tega bodo deležni tudi novi člani, ki pristopijo na tej seji.

Podr. št. 15 SZS ima jutri, v sredo, ob 7.30 zvečer sejo v SND na E. 80 St. Vse članice so prošene, da se seje za gotovo udeležijo, ker je na dnevnem redu razgovor o banketu vseh podružnic.

Skupne podružnice SZS imajo jutri, v sredo, ob enih popoldne sejo v St. Clair Recreation Center.

Seja—
Društvo sv. Vida št. 25 KSKJ ima nocoj ob 7.30 redno sejo v šoli sv. Vida.

V bolnišnici—
Mrs. Frances Sternisa s 1648 Rushton Rd., South Euclid, je srečno prestala operacijo v St. Vincent Charity bolnišnici. Nahaja se v sobi št. 318. Obiski ob dovoljeni.

Zalostna vest—
V Niagara Falls, N.Y., je umrl Joseph Baldus, oče Mrs. Michael (Ann) Kolar, 1338 Summit Ave. v Lakewoodu. Pogreb bo v četrtek.

Santo Domingo ima sedaj le eno vladu

SANTO DOMINGO, Dom. rep. — Pretekli petek je bila vzpostavljena vlada predsednika Hektorja Garcia-Godoyja v smislu dogovora, ki ga je OAD sklenila z vojaško junto gen. Barrerasa in z uporniki. Novi predsednik je izjavil ob sprejemu svojih dolžnosti, da bo njegova vlada strogo nepristranska. Volitve za redno, ustavno vlado so določene za prihodnji maj.

Vodnik upornikov polk. Camano je pred svojim odstopom na zborovanju v mestu, ki je bilo v oblasti njegovih podpornikov, dejal, naj "da Bog, da je to zadnjič, ko se mora ustavna vlada umakniti pod pritiskom tujine".

Z vzpostavitvijo vlade H. Garcia-Godoyja je odprta pot k povratku v normalne razmere,

AMERIŠKA DOMOVINA
6117 St. Clair Ave. — Henderson 1-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Manager and Editor: Mary Debevec

NAROČNINA:

Za Združene države:
\$14.00 na leto; \$8.00 za pol leta; \$4.50 za 3 mesece

Za Kanado in dežele izven Združenih držav:
\$16.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.00 za 3 mesece

Petkova izdaja \$4.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:
\$14.00 per year; \$8.00 for 6 months; \$4.50 for 3 months

Canada and Foreign Countries:
\$16.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.00 for 3 months

Friday edition \$4.00 for one year

Second Class postage paid at Cleveland, Ohio

83 No. 170 Tuesday, Sept. 7, 1965

“Žrtve morajo biti!”

Tisti, ki so preživeli zadnjo svetovno vojno v starem kraju, še niso pozabili na to zloglasno komunistično geslo, ki so mu žal nasedali tudi mnogi nevtranci in celo polovičarski nasprotniki komunizma. Pa si niso dali ničesar dopovedati. Niso hoteli razumeti, da morajo biti tudi žrtve plod pameti in ne sredstvo za komunistične politične cilje. Ker so komunisti gornje geslo zlorabljali, je moralo na tisoče nedolžnih Slovencev romati v taborišča Gonars, na Rab na laški strani, v Dachau itd. na nemški strani. Na tisoče se jih ni več vrnilo. Vse te ima na vesti gornje geslo in njegovi očetje in zagovorniki. Pri vsem tem pa je vendarle večina Slovencev naravnost ali iz strahu dala prav komunistom. Dogodki v maju 1945 so temu zgovorna priča.

Čas pa je hud sodnik. Kdo bi si mislil, da ne bo preteklo niti 25 let, pa bodo komunisti morali zopet zagrabiti za gornje geslo, toda ne več kot zmagovalci, ampak kot obupanci, ki kličejo gornje geslo na pomoč, da bi se izmazali iz gospodarske krize, ki so vanjo zašli radi svojega 20-letnega zavoženega gospodarjenja.

Gospodarsko krizo so napovedovali že od lanske jeseni. Niso pa mislili, da bo tako huda. Zato so jo hoteli vsaj zaceliti, če ne ozdraviti z “gospodarskimi reformami”. Pri tem so dobrega pol leta obetali, da se življenjski standard delovnega človeka ne bo poslabšal, to se pravi, da bodo ljudje lahko še naprej tako lagodno živeli, kot so do letošnjega julija. Reforme so pa morale seči globlje, so postale prava sanacija. Sanacija je pa podobna operaciji človeškega telesa. Ni operacije brez bolečin, ni gospodarske sanacije brez žrtvi, ki so praviloma tem večje, čim manjši so dohodki prizadetih revnih slojev.

Ni prostora, da bi opisali vse napake, ki so jih komunisti napravili pri sestavi reform in metodi izvajanja reform. Samo eno posledico bi omenili. Ljudje so zgubili vero v dinar, so divje nakupovali, dokler niso imeli praznih žepov. Ko so bili že prazni, so začele cene ne morda rasti, ampak kar skakati navzgor. Pravijo, da so danes še enkrat višje od cen v lanskem poletju. Režim skuša v zadnjem trenutku zavreti to divje dviganje z novimi prepovedmi, ki se jih nihče ne drži, ali pa skriva blago, da ga hrani za ne ravno svetlo bodočnost.

Ljudje so ostali s praznimi žepi. Res so jim povišani prejemki, toda ti ne pokrijejo niti dela povišanih cen. To se čuti povsod. Na ljubljanskih trgih je bilo dosti kupcev samo v prvih dneh julija, proti koncu se niso več mogli pokazati, ker so bili brez denarja. V ljubljanskih gostilnah, kavarnah in hotelih najdete samo še tujce. Ko bodo ti šli v septembru domov, bo vladal mir v javnih lokalih, kolikor ga ne bodo motili poklicni razgrajči, ki jih žal ne manjka. Spadajo pač med znane “pridobitve narodno-osvobodilnih bojev”.

Ko je tako začela komunistom teči voda v grlo, so morali priznati, da so ljudi goljufali, ko so jim govorili, da bo “življenjski standard” ostal nespremenjen. Priznali so, da ni bilo prav, da niso govorili o žrtvah, ki jih bodo reforme zahtevale. Ljudje se jim pa smejejo, saj so sami že preje prišli na to, da bo življenje postalo težje za vse razen režimskih izvoljencev.

Tovariši skušajo seveda potrebno po žrtvah tudi utemeljiti. Pri tem se jim je tako zelo zaletelo, da so prišli na dan z resnicami, ki smo jih že cela leta napovedovali. Najuglednejši gospodarski tehnik “Ekonomska politika” piše na primer kar naravnost, da “smo velike tuje kredite in posojila “zajedli ali pa napačno investirali”. Tako potratno gospodarstvo je trajalo dve desetletji, sedaj pa je prišla kazenska zanj. Geslo “Žrtve morajo biti” je pokazalo, da ima dva konca. Med drugo svetovno vojno je komunistom pomagalo do zmage, sedaj jih to geslo ubija, kajti jugoslovanski potrošnik dobro ve, da hočejo tovariši s tem geslom zopet pognati ljudi na garanje v prid komunistični diktaturi. Kaj naj pa drugega pomenijo pozivi, ki jih ponavljajo že dolga leta, da mora rasti “delovna storilnost”, drugače ne bo boljšega kruha.

Ljudje se vsemu temu smejejo. Prijatelj, ki je imel priliko, da je v avgustu obiskal nekaj velikih podjetij v Sloveniji, pravi, da še ni videl, da bi kje druge na svetu delavci tako postajali v tovarnah kot v Sloveniji. Komunisti lahko pridigajo o potrebi po večji delovni storilnosti, delavci pa dejansko podirajo še tisto, kar jo je. Jih razumemo. Za denar, kar ga dobijo, morejo kupovati od dneva do dneva manj, na drugi strani pa vidijo, da se zaloge surovin praznijo, da bo torej sploh zmanjkalo dela. In kaj potem?

Prišla bo kmalu — če že ni — druga nadloga:

Cene so postale tako visoke, da jih potrošniki ne bodo več mogli zmagovati. Ko so na primer v Ljubljani zvišali ceno za jogurt, je čez noč padla potrošnja na tretjino. Po-

trošnja bo hiral tako hitro tudi pri vsem drugem blagu. Zaloge gotovega blaga v tovarnah in prodajalnah se bodo grmadile, kupci pa bodo pred izloženimi okni občudovali stvari, ki so jih morda pred par meseci še mogli kupovati, danes jih pa ne morejo več. Ob takih prilikah bodo preklinjali tiste komunistične voditelje, ki jih hočejo prepričati, da “žrtve morajo biti”.

To stanje je rodilo z neizprosno logiko vprašanje: Ali naj nosijo žrtve vsi ali samo ljudske množice, kamor pa tovariši očitno nočejo spadati? In kdo je odgovoren za stanje, ki naj sili delavce in uslužbence na žrtve?

Ce smo prav poučeni, so taka vprašanja v Srbiji že postavljena na dnevni red kar na sestankih in zborovanjih. Privilila se bodo preko Hrvaške tudi v Slovenijo. Komunisti se zvijajo, ne najdejo pravega odgovora. Morda jih bo čas prisilil, da postanejo proti svoji volji tudi oni žrtve lastnih napak in zločinov. Le koga bodo takrat poklicali na pomoč, če ne tovarišev iz Moskve. Toda tovariši iz Moskve bodo hoteli gospodariti po svoje in se ne bodo ozirali na jugoslovanski novi razred in njegov življenjski standard. To je tista mora, ki tlači vodilne titovce.

Geslo “žrtve morajo biti” je lepo, toda samo tako dolgo, dokler lahko z njim trapaš ljudi. Ko to mine, moraš računati z verjetnostjo, da bo geslo padlo tudi po tvojem hrbtu. Ta življenska resnica velja tudi za titovce, bodočnost bo to morda kmalu dokazala.

BESEDA IZ NARODA

Zopet na slovenskih tleh

II.

Cleveland, O. — PRI ŽUPNI-KU V SLOVENSKE BISTRICI. — Na domu v Rogški Slatini me je že čakala pošta od Kotnikovih s Koroškega, od dr. Janka Grampovčana z Vrhnike, od v Rimu izsolanega teologa Plemenitaša s Hoč in od Jožeta Buta, župnika v Slovenski Bistrici. Ker je bil Jože najbližje in sva nekoč v šolah v Mariboru skupaj trgala hlače, sem se podal najprej k njemu.

Na župnijskem dvorišču opazim, kako jo nekdo hitro maha proti vratom. Obleden je bil v delavske hlače in na glavi je imel podobno čepico kot ameriški delavci. Že sem ga mislil povprašati po župniku, ko se mi zazdijo nekatere poteze na obrazu znane. “Ali je mogoče? Ali je to župnik Jože?”

“Jože?” ga vprašam.

“Edi?” ugiblje on.

In že sva si krepko stisnili roko.

“Popravljamo cerkev sv. Jožefa,” mi je pozneje razlagal Jože. “Vse polno potov imam, pa se boš morda peljal z mano in se bova tako kaj pogovorila — in boš sam videl, kako je pri nas v Bistrici.”

Najprej sva se peljala k cerkvi sv. Jožefa, na hričku nad prijaznim trgov. Kaplan Petek je tam pomagal pri delu, krovci so zabijali na strehi, zidarji so ometavali visok zvonik. Zenske in otroci so presejali pesek in mešali malto. Dva fantka sta na hodu na ramah nosila po dva “ajmerja” malte pod stolp, kjer so jih drugi pritrdili na škripec in potegnili proti strehi. Vse delo je šlo kot na tekočem traku. Čedni punčki sta hodili okrog s steklenico in gasili žejlo. “Ti moj narod,” sem si mislil. “Kako zdrav in močan si!”

Jože pa mi je razlagal: “Vidiš, ta cerkev je bila sezidana leta 1747. Je to eden najlepših primerov baroka na Slovenskem. S krasnimi umetniškimi slikami sta jo okrasila umetnika Strauss, oče in sin. Slike so restavrirane in smo jih že posodili za umetnostne razstave v Ljubljani, Slovenjgradcu, Mariboru in Gradcu (Graz). Med vojno in po vojni ni cerkve nihče popravil in streha je začela puščati — vse umetnine so bile v nevarnosti. Kje smo vzeli pogum, da smo se po obnovi farne cerkve lotili še popraviljanja te dragocene podružnice, sam ne vem. A ljudje so silno dobri! Samo nekaj poklicnih zidarjev in krovcev moram plačati. Vsi drugi pridejo tudi sredi kmečkega dela pomagat zastopni po nekaj dni. Vidiš te bese otroke? V Ameriki se taki najbrž samo igrajo. Tu pa delajo od jutra do večera in s kakim veseljem!” Medtem je kaplan Petek začel klicati k malici v zakristiji. Miza je bila prav bogato obložena z orehovimi poticami, me-

some in klobasami in tudi kapljice ni manjkalo. Vse to so prinesli dobri ljudje. Tudi z Jožetom sva mimogrede malo prigriznila, potem pa odhitela po žeblice za streho v Konjice, ker jih je delavecem že hodilo na malo. Med potjo sem zvedel od Jožeta še marsikaj. Med vojno je bil prisilno mobiliziran v nemško vojsko. Če bi ne bil šel, bi vsa številna družina končala v taboriščih smrti. Bil je na ruski fronti. Potem so ga za nekaj časa poslali na Hrvaško in tam je ob primernem trenutku pobegnil k partizanom in se potem dalje časa boril v partizanskih vrstah. Po vojni je šel v bogoslovje in postal kaplan v Ljutomeru, zdaj pa župnik v Slovenski Bistrici. Ko je nastopil župnikovanje, je bila cerkev skoraj povsem prazna. Nervozen prednik ni znal ravnati z ljudmi in je farane in celo redovnice povsem odbil. Jože pa se je v delavski obleki pomešal med farane, postal njihov prijatelj, delal s prijaznostjo in brez groženj in krega in zdaj je fara spet v polnem razcvetu. Ta zadnji del sem seveda zvedel od faranov.

Pri tej cerkvi ne gre le za svetišče, ampak tudi za umetniške dragocenosti, ki jih je treba reševati tudi iz narodnostnega čuta in zavednosti. Zato trdno upam, da bodo tu priskočili na pomoč tudi naši napredni bratje v Ameriki, ki so za razne slovenske ustanove v Sloveniji (n. pr. za univerzitetno knjižnico, za muzeje in za celo vrsto bolnišnic) že ogromno dobrega storili. Župnik Jože je v strašnih dolgovi in rešuje nekaj, kar smo poklicani reševati vsi. Pomagajmo mu! Njegov naslov je:

Jože But, župnik
Trg Alfonza Šarha 13
Slovenska Bistrica
Slovenia, Yugoslavia.

KO BI IMEL VSAJ MOPED! — V Hočah pri Mariboru sem obiskal prijaznega dekana Pribožiča in svojega ožjega rojaka teologa dr. Franca Plemenitaša. Francčka poznam še iz otroških let. Bil je vedno izredno nadarjen študent in med vojno ter še po vojni je študiral v Rimu in Milanu, bil zaposlen na Propaganda Fide v Rimu, nakar se je preko Koroške na vabilo škofa Drževnika vrnil domov. Dolga, trda leta v tujini so mu izčrpala zdravje in v Sloveniji se je moral dalje časa zdraviti. Zdaj pa je na skromnem kaplanskem mestu v Hočah ves srečen in razigran. Z mojim sposojenim avtom smo se skupaj peljali v Maribor in potem še skoraj na vrh Pohorja, povsod po krasni asfaltni cesti. “Vidiš, danes sem velik gospod,” se je šalil Francček. “Drugače hodim maševat vedno peš ali s kolesom — v najboljšem slučaju sedem kilometrov do podružnice in to vsak dan. Koliko časa pa vza-me peš na Pohorje k bolniku,

si lahko misliš.”

“Pa si ne moreš kupiti avta? Pepič, ki je kmet v Tržišču, ima “moskoviča”, brat Tonček, učitelj v Lembergu in brat Janko, profesor v Mariboru, imata pa “fičke”, ali ne? Ti ne moreš?”

“Od kod pa?” odgovori Francček. “Jaz bi bil zelo srečen, če bi si lahko kupil vsaj moped, pa si še misliti ne upam, kako! Če bi vse svoje dohodke do zadnjega krajcarja več let vlagal samo v moped, pa bi še bilo premalo. Sicer silno rad hodim peš ali kolesarim, ampak predstavljam si, kako je, kadar me kličejo k bolniku, ki je oddaljen več ur hoda. Naša fara sega prav do vrha Pohorja!”

Upam, da bodo dobri mariborski in hoški “Amerikanci” in Frankovi osebni prijatelji, ki ga poznajo od doma, z Italije ali s Koroške, poslali dovolj, da bo imel vsaj za moped. Kadar bo nabranega dovolj, bom takoj v listih sporočil, ker je Francček povedal, da bo za “bencin” že nekako zmoget, ko pa vsaka kapljica moped kar daleč požene. Tukaj je Francčkov naslov:

Franč Plemenitaš
Župnijski urad
Hoče pri Mariboru
Slovenia, Yugoslavia.

“SETI” TINČEK ŠTEFANCO-JOZA NA KOROŠKEM. — O Štefancjozi sem veliko slišal, nikdar pa mu prej še nisem stegnil roke. Na obisku Slovenije me je k njemu peljal dr. Nande Kolednik, naš svetovni popotnik, ki menda pozna največ ljudi ne-le v Sloveniji, ampak tudi povsod drugod v Evropi in seveda v obeh Amerikah. Med potjo sem razmišljal, kar sem že vedel o Tinčku. Bil je najprej učitelj in se je šele pozneje oddločil za duhovniški poklic. Eno leto pred mojim prihodom v dijaško semenišče v Mariboru so ga prestavili drugam, toda “legenda” med dijaki je ostala. Štefancjoza je bil njihov junak. Na obed je zahajal pozno in ko so drugi gospodje že končali, je skrivaj pospravil v škarnicel in razdeljeval lačnim študentom. Bil je eden tistih, ki so skušali reformirati z besedo, dejanjem in zgledom in takim se ne godi vedno najbolje.

Med vojno je podobno pomagal Slovincu, ki se je skrival pred Nemci. Ko so mu Nemci prišli na sled, je bil Tinček poslan v taborišče smrti Auschwitz. Čeprav so mu pod smrtno kaznijo zapretili, da ne sme opravljati nobene duhovniške dolžnosti, je vendar na skrivnem spovedoval in obhajal. Se več! Od svoje pičle porcije hrane je nekaj vedno razdelil drugim, ki so glad še težje prenašali. Že med vojno sem slišal, kako junaško je pomagal sotrpinom.

Silno vesel sem bil priložnosti, da tega dobrega in pogumnega človeka končno od bliže spoznam. In res, med mojim obiskom sva postala dobra prijatelja. Od faranov sem zvedel, da so ga že dvakrat hoteli postaviti za dravogradskega prošta, pa je v svoji ponižnosti vedno odklonil. Zdaj, po smrti prošta Munde, so močne skupine poskušale že v tretje, ker je silno priljubljen po vseh farah. Kako tudi ne! Tudi Tinček je vedno v delavskih hlačah in srajci. Večkrat mašuje po štirikrat na dan, ker ima celo vrsto cerkva na skrbi. Bi menda ne smel, a Tinček pravi, da “Bog ni hakljiv” in dobri mariborski škof Drževnik tudi ni. Tinček tudi sam opravi živino v hlevu, si sam kuha in med mojim prvim in drugim obiskom je skupaj z enim pomočnikom od zunaj prepleskal črnuško cerkev. Odkar je bil v taborišču, se nikdar ne pritakne niti zajtrka niti večerje. Je samo enkrat na dan — opoldne. Mislim, da se je najbrž zaobljubil, toda pazil sem, da nisem bil vsiljiv s takimi vprašanji.

Drugič sem ga obiskal ob šestih zvečer, ko sem prevažal Koledniku na Koroško knjige in arhive, ki jih je že med vojno skrival pred Nemci v Mariboru. Tinček je takoj z veseljem

vzkliknil: Edi, grem s Tabo, če me hočeš. Za danes sem v glavnem že vse opravil, pa se bova še kaj pomenila po poti!”

Tudi jaz sem se zelo razveselil njegove družbe. Odhitel je v drugo sobo po “propustnico” in že sva oddrdrala proti Celovcu in potem dalje v Podgorje. Po-vedal mi je, da se večina duhovnikov zadnje čase zelo prosto giblje in da se država po svoji novi politiki res trudi, da bi ne bilo več nekdanih trenj med režimom in Cerkvijo. “Čez me-jalo lahko vsaj obmejni gremo, kadar se nam poljubi. Večinoma smo se nekdane napetosti zelo naveličali in čutimo, da se da v današnjem ozračju vkljub vsem težavam ogromno storiti na verskem polju. Seveda, danes vsak pameten duhovnik ve, da ne more ljudi siliti ali jim celo groziti. Duhovnik mora biti danes diplomat ne-le z režimom, ampak tudi z župljani. Skušati mora postati prijatelj s tistimi, ki niso niti krščeni niti birmani, in z onimi, ki so poročeni samo civilno. Tudi komunistu mora pokazati, da ga ne sovraži, ampak goji do njega krščansko ljubezen. In ti rečem, Edi, ne veš, koliko je veselja v tej vrsti apostolata! Včasih se mi zdi, kot da sem v misijonu, ko n. pr. pripravljam ljudi na birmo v njih zrelih letih ali krščujem več let stare otroke. In ne veš, koliko jih pride, če jih duhovnik osvoji z ljubeznijo, namesto da bi jih gledal postrani ali napadal, kot je žal večkrat bilo v naši klerikalni preteklosti.”

Po tretji uri zjutraj sva se s Tinčekom spet vrnila v Dravograd. Jaz sem šel spat, on pa je uredil še nekatere stvari, potem odšel v hlev, se umil in odšel maševat. Kakih pet ur kasneje me je poklical v obednico, kjer mi je mizo že obložil s kompoti, jajčki in kavo. Pred župniščem niso žgoleli samo ptički, ampak tudi tisti krasni, rdečelični koroški otročki. Čakali so na vero-uk. “Otroke in cvetje imam najbolj rad,” mi je zaupal Tinček. Za mamu mi je napravil krasen šopek, meni pa je hotel pokloniti svoje najlepše Sveto pismo in sem se moral “diplomatsko” izgovoriti, da ga nisem oropal najdražje mu knjige.

Prosil me Tinček seveda ni za prav nič. On zna samo dati, prositi ne zna. Od faranov pa sem zvedel, v kakih težavah in skrbih je. Sam skrbi za vrsto fara, ki jih je včasih opravljal nad pol ducata krepkih duhovnikov. In v svetokriški podružnici je udarila strela in jo zelo opustošila. Vem, da bo Tinček spet zagrabil za kramp in lopato ter čopič, kakor že tolikokrat. Vem, da se mu bo pridružil še kak faran. A za denar je silno hudo. Ponekod znesne nedeljska nabirka manj kot tisoč dinarjev — manj kot dolar — za ves teden! Popravila pri isti cerkvi pa stanejo stotisočake in milijone.

Pomagajmo temu čudovitemu človeku! Njegov naslov je: Tinček Štefancjoza, župnijski upravitelj, Črneče - Dravograd, Slovenia, Yugoslavia.

Edi Gobec

Slovenec predava angleško literaturo na Kent State univerzi v Ohio

Chicago, Ill. — Slovenske prijatelje in znance bo zanimala novica, da je bil dr. Bernard R. Jerman, sin gospe in gospoda Frank R. Jerman iz Geneve, O., pred kratkim nameščen na Kent State univerzi v Kentu, Ohio, kot profesor angleške literature. Družina Jerman je dobro poznana v okolici Clevelanda. Frank Jerman se je rodil v Dobruhi blizu Kamnika leta 1890. V Združene države je prišel leta 1914, se naselil v Clevelandu in se tam tri leta pozneje poročil z Mary Košiček. Gospod Jerman je odprl krojačnico v Genevi leta 1920. Pozneje jo je razširil v trgovino za moško o-

bleko, katero še sedaj vodi. Mati gospe Mary Košiček-Jerman je iz družine Legan.

Dr. Jerman, drugi sin g. Fran-ka R. Jermana in njegove žene, se je rodil v Genevi leta 1921. Pred drugo svetovno vojno je študiral na Ohio State univerzi, na kateri je po vrnitvi iz vojaške službe promoviral leta 1951. Potem je učil na University of Kentucky, na Pennsylvania State univerzi in na University of Maryland, kateri je dal ostavko, da se lahko vrne v Ohio. Strokovnjak v angleški literaturi dr. Jerman je napisal mnogo člankov objavljenih v raznih akademskih listih. Njegovo najvažnejše delo je knjiga “The Young Disraeli” (“Mladi Disraeli”), ki je izšla leta 1960. Ameriško založbo je izdala tiskarna univerze Princeton, angleško pa tiskarna univerze Oxford. Čeprav je bilo izdanih približno 50 knjig o znanem angleškem državniku, smatrajo dr. Jermanovo knjigo kot najboljšo študijo Disraeli-ja. Dr. Jerman ima v pripravi še nekaj drugih knjig.

Milena Tajčman

IZ NAŠIH VRST

Pittsburg, Kans. — Cenjeno uredništvo! Prilagam celoletno naročnino za Ameriško Domovino. Z listom sem zelo zadovoljen, ker prinaša dobro čtivo v slovenski in angleški izdaji. Piše o razmerah v Sloveniji in iz raznih krajev sveta. Tudi v Ženski košarici večkrat kaj poučljivega beremo. Želim Vam veliko novih naročnikov in ostajam s pozdravom Vaš naročnik France Žitnik

Yellowknife, N.W.T., Canada. — Spoštovano uredništvo! Spo-ročam Vam, da želim še nadalje ostati naročnik Ameriške Domovine. Z listom sem zelo zadovoljen in ga z velikim veseljem prebiram. Prilagam ček za naročnino za eno leto v naprej. Prav lepe pozdrave Vam, kakor tudi vsem naročnikom Ameriške Domovine.

Andrej Kes

Willoughby, Ohio. — Cenjeno uredništvo A.D. Prilagam naročnino za eno leto za Ameriško Domovino. Ne bi rada list opustila, dokler živim in še vidim čitati. Berem ga zelo rada in sem naročnica že od marca meseca leta 1899. Moj mož pa je bil naročen na list že leta 1898, ko je bil list ustanovljen po g. Antonu Klincu. Bila sta velika prijatelja. Lepe pozdrave bralcem Ameriške Domovine in vsem v uredništvu, posebno pa gospej Mary Debevec.

Louise Pylick

IZ SLOVENIJE

žalec — mesto

Dne 11. julija so proglasili kraj Žalec na štajerskem za mesto. Ob tej priložnosti so imeli vrsto proslav in prireditev. Ena izmed teh je bila tudi otvoritev likovne razstave treh umetnikov, in sicer sta razstavljala domačina: akademska slikarica Jelica Zuza in kipar profesor Edvard Salesin ter domačinka v širšem pomenu; celjska akademska slikarica Darinka Pavletič-Lorenčak. Vsi trije likovniki so razstavili 18 del, ki lepo predstavljajo likovni potencial tega sicer predvsem gospodarsko bogatega kraja. Pavletič-Lorenčak je razstavil šest oljnih podob; Edvard Salesin dva mavčna portreta, pa Jelica Zuza deset oljnih podob.

Učenci Glasbene šole uprizorili opereto

Glasbena šola v Skofji Loki je nedavno uprizorila opereto “Melodija srca” komponista Janka Gregorca. V pevskih in drugih vlogah so nastopali večji del učenci te šole, ki so skupaj s svojimi vzgojitelji največ pripomogli, da je predstava lepo uspela.

KANADSKA DOMOVINA

Iz slovenskega Toronta

Slovenstvo v nevarnosti

Od vseh strani prihajajo glasovi — širijo se od ust do ust in o njih beremo v časopisih —, da je v domovini slovenstvo v nevarnosti. Pravijo, da ta nevarnost še nikdar ni bila tako velika.

Eni hitijo zatrjevati, da nevarnost za slovenstvo prihaja iz Beograda, ne glede na to, kdo ima v Beogradu oblast. Naj stoluje tam doli kralj, naj bo ministrski predsednik srbski radikal ali general, naj bo Beograd glavno mesto republike s komunističnim predsednikom, to ni važno pravijo, slovenstvo je vedno v nevarnosti. Beograd, da bo vedno težil za tem, da vzame Ljubljani in po njej Sloveniji njeno kulturno, politično in gospodarsko samobitnost in njen slovenski značaj.

Drugi pa ne gledajo tega problema tako globoko. Ne zanikajo sicer, da so danes na delu sile, ki slovenstvo strežejo po življenju, a te sile se danes imenujejo: komunizem, ki je brezrazreden in brezнародen. Če ta druga teza drži, potem je danes v Jugoslaviji v nevarnosti tako srbstvo kot slovenstvo in hrvatsstvo. A še nikdar ni bilo slišati, da bi v Jugoslaviji srbstvo ne bilo dobro.

Ni namen teh vrstic razpravljati, katera izmed gornjih dveh tez je bolj pravilna. Poudariti hočem samo to, da smo si v resnici vsi edino o tem, da je slovenstvo v domovini v nevarnosti. Tega dejstva bi se moral zavdati vsak Slovenec v zdomstvu, ne glede na njegov položaj, izobrazbo in ekonomsko moč ne glede na svoje politično prepričanje in pripadnost. "Slovenstva, ki je v nevarnosti", ne bi smela nobena politična stranka ali struja izrabljati proti drugi, še manj bi to smelo biti kamen spotike med različnimi osebnostmi. Dejstvo, da je slovenstvo v nevarnosti v domovini, ni, je tako resno in tako strašno, da je mnogo drugih vzrokov za prepire med nami in za razhajanja komaj omembe vrednih.

V dneh, ko začnemo zopet šole, ne samo slovenske, tudi druge, v sezoni, ko se bo odprla zopet društvena delavnost, je prav, da bi starši in učitelji, vodniki društev in drugi organizacijski delavci imeli pred očmi, da je "slovenstvo v domovini v nevarnosti" in da zato slovenstvo v tujini ne sme umreti. Vsakdo, ki je v svobodi, je zmožen prizgati vsaj lučko v oporo slovenstvu in tisoče, desetstiče lučk bo grmada, goreča grmada, ki se bo videla tudi v Slovenijo ne bo odstranjevala nevarnosti za slovenstvo, ki so tam.

Kar je danes za nas najvažnejše in bi moral storiti vsakdo, ki mu slovenstvo ni samo trenutna fraza, je to, da pustimo bližnjemu, da dela za slovenstvo in za narodno stvar po svojem prepričanju in po svojih močeh. Če se bomo vsi zavedli, da v drugi polovici 20. stoletja obstaja nevarnost, da v Sloveniji slovenstvo izumre še v tem stoletju, bo že ta zavest združevalni faktor in gonilna sila.

Skupaj v življenje

Sklenila sta, da bosta skupaj potovala vse, dokler ju "smrt ne loči", gđc. Justa Petrič in g. Toni Vale. V soboto, 28. avgusta, sta si obljubila zakonsko zvestobo v cerkvi Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Zakonsko zvezo je v imenu matere sv. kat. Cerkve blagoslovil župnik preč. g. Franc Pahulje od št. Petra pri Novem mestu. G. župnik je namreč brat stavbenika Pahuljeta iz Alberte. Pahuljetova žena Danica pa je sestra Justa, ki je stopila v zakon. Poroka je bila nadvse slovesna, v slovenski

ni, ob lepem petju na koru in ob obilni udeležbi gostov, ki niso prišli samo na svatbo, temveč tudi k poročni maši. S prižnice je vodil vse obrede župnik g. Kopač CM. Z lepimi besedami se je spomnil zlasti nevestine matere ge. Justine Petrič st., ki je velika neprestana dobrotnica slovenske cerkve. Stalno namreč skrbi za njeno okrasitev in čistočo cerkvenega perila.

Kmalu po poroki so svatje napolnili prostorno dvorano. Bil jih je kakih 250 do 300. Organizacijo slavlja je skrbno vodil g. Feliks Sebanc. Mlademu paru, staršem neveste in svatom je lepo govoril g. župnik preč. Franc Pahulje, ki je vsem pri-

L. Ambrožič St.

Po mnogih težavah le v Novi svet

(Nadaljevanje)

Pa se je zgodilo, da se je omožila starejša hčerka in čez čas tudi mlajša. Nisem jima branil, saj ženina nista bila napačna. Vse je lepo potekalo in vse v redu je bilo v obeh zakonih. Dolgčas je pa bilo, ker potem nista prihajali tako redno domov kot prejnjši čase. Začeli so pa izostajati tudi drugi obiski. Čudno, če starejši možje, ki so pustili ženo in družine doma, pa se niso imeli kam dejati ob nedeljah, so še sem pa tja prihajali. Seveda smo mnogo pomoževali tudi z njimi, a tistega stalnega in vselega razpoloženja pa ni bilo več. Pa sem jim nekoč potožil in to omenil. Vprašal sem jih, kaj mislijo, zakaj jih ni več in če kaj vedo, kaj smo se jim zamerili. Začeli so se muzati in neko mi reče: Zato ne pridejo, ker si dekleta omožili. Vprašal sem jih, kaj sem s tem hudega storil? Pa mi reko: Ja, ali misliš, da so fantje hodili tebe obiskavat. To se motiš! Hodili so radi deklet. In zdaj, ko nimaš nobene več, ne pridejo. Mar jim je star in bolan dedec... Premislil sem to reč in prišel do prepričanja, da je moralo biti res tako. Pa sem imel te fante tako rad in hvalil sem jih, kako so dobri, ker sem mislil, da prihajajo radi mene, oziroma radi nas vseh na obiske. O, kako se človek včasih moti... In takrat sem ponovil žalovanje, ker mi je umrla zadnja hčerka. Ko bi živela, pa bi gotovo fantje se prihajali "nas" in "mene" obiskavat. Le nekateri bi morda izostal... pa bi ga morda niti ne pogrešili v vsej dobri volji in v mislih, da gre "za nas" ne pa za kako posamezno bitje. Je pač na svetu mnogo prevare. Zlasti je lahko mene prevariti, ker sem bolj počasen v mislih. Saj so že včasih oče dejali, ko sem vedno prinašal slabe rede domov: "O, saj naredu bo, samo bolj počasen je." Do sedaj nisem tega verjel. Sedaj, ko so me fantje tako goljufali, sem šele začel verjeti, da so imeli oče prav, ko so dejali, da sem počasen. Ampak premišlujem, kdaj se bo ona polovica stavka uresničila, ko pravi — "o saj bo naredu" — tega pa kar ne morem dočakati. Ampak, ker naš oče niso nikoli lagali, se bo morda še tudi to uresničilo...

Vsekakor lahko rečem, da smo bili tisti krat res prijateljsko in veselo razpoloženi, kar pa danes zelo pogrešam. Ko pridemo skupaj ali pri srečanju, le kratka vprašanja, s še krajšimi odgovori, pa smo zgovorjeni. V vseh pa vlada neko nezaupanje in skoraj prihajamo v tiste čase nazaj, ko se je pri nas doma pričel komunizem. Ni nam bilo zamere takrat, ker tega še ni-

nesel pozdrave iz lepe Slovenije. Ker je bila dvorana okusno okrašena z belimi in rdečimi nagelji, je svoj govor ženinu in nevesti navezal na ta simbol. Bel nagelj pomeni njuno mladost, ki jo je nevesti dala Slovenija, ženinu pa Istra. Rdeč nagelj pa pomeni ljubezen, ki naj oba veže vse življenje.

Svatje so okrog blage neveste Juste in dobrega ženina Tonija, okrog nevestinih staršev in sorodnikov preživeli res prijeten in družabno nad vse lep večer. Naj bi tako bilo tudi življenje novoporočencev: Mnogo prijateljev okoli in okoli, mnogo sreče in ljubezni v njihovih srcih, nad vsemi pa mnogo božjega blagoslova. Bog daj srečo, Juste in Toni!

Por.

smo poznali, nismo imeli še nobene skušnje z njim. Kar so pisali naši časopisi o komunizmu v Rusiji, Španiji in Mehiki, nismo verjeli. Zlasti še, ker so nasprotni časopisi vse zanikavali, naše smešili in jih obtoževali, češ da bi bili današnji ljudje taki, taki krvoloki, saj smo vendar v civiliziranih časih, ter z raznimi protidokazi slabili naše vrste. Komunizem je pa pošiljal med ljudi svoje agente in pripravljali skrivaj teren za čas njihovega prihoda in zavladanja.

Danes, ko smo vse to preživeli, vse gorje komunizma občutili na svoji koži, pred njim bežali v popolnoma neznanu tujino, pa vendar bežali in bili zelo srečni, da smo se rešili vraga. Danes, ko iz dneva v dan poslušamo osebna poročila in beremo iz komunističnih dežel, vključno naše domovine, ki mora kot družbe v komunističnem raju živeti države uvažati velikanske količine moke, žita in drugih življenjskih potrebščin, dočim so imele pred "rajem" vsega v izobilju in so one izvažale iste predmete, katerih jim danes tako primanjkuje, da berajo zanje pri tako osovraženi kapitalisti. Berajo pravim, ker deviz nimajo, da bi plačali. In to delajo po tolikih letih vladanja in po tolikih milijonih, ki jih jim je darovala sovražna Amerika.

Tu se vidi, kako znajo ti tiči tovariško gospodariti, kako "tovariško" raje na vse načine pristiskati, posebno z davki, kako pri vsem tem pada njihov denar; saj ravnokar ne bo imel nobene vrednosti več. Po tolikih letih je menda že vsak uvidel, še celo tak počasnež, kot sem jaz, kako tisti, ki so in še označujejo enakost in bratstvo, živijo v sijaju in razkošju, večjem kot včasih kralji in cesarji, ki so jih tako bičali in preganjali — morili, danes pa v razkošju nadkraljujejo.

Mislil, da nam je večina znano koliko gradov, palač, vil in kopališč mora vzdrževati uboga raja, "tovariši" za "tovariša" Tita in njihove oprede. Kdo ve, koliko milijonov so požrli Brioni, — otok v Jadranskem morju, iz katerega so v resnici napravili raj, a le za Tita in njegove izvoljence, v katerega pa navadna raja nima dostopa. Vi — navadna raja — nič več tovariši — ljudstvo hudobno — vedno godrnjaško — sabotaško sumljivo — nikdar zadovoljno — vedno godrnjaško — ti ljudstvo omejeno — ki si svojim vladarskim tovarišem priborilo tako udobje, ki to udobje sedaj s svojimi žulji tudi vzdržuješ — "prostovoljno" kakopak — ti ne vsečno ljudstvo — bi moralo biti sedaj zadovoljno, saj si vendar to priborilo s svojo pametno, ko si verjelo v tovarištvo, bodi sedaj pokorno in ne pritožuje se, če se sedaj toliko ločiš

od onih, ne godrnjaj in garaj zanje, drugače boš bičano z bičem, katerega si jim samo potisnilo v roke... Tudi ne godrnjaj, če moraš plačevati milijonsko drago potovanja s sijajnim spremstvom in darove, ki jih mogočni vaš priljubljeni Tito nosi raznim bogatim vladarjem po svetu.

Vse tako smo deloma že sami preživljali in poslušamo sedaj od mnogih, ki sedaj prihajajo iz onih dežel, beremo po časopisih, poslušamo govore, ki nas svari, pa smo vendar postali za vse to popolnoma topi, slepi in gluhi. Ze tipljemo za nitmi, ki so speljane iz — centra — in ovite okrog vseh uradov, shajališč, letovišč, kopališč, speljane v dvorane, zabavišča, mimo cerkva v posamezne hiše in v naša srca, v katerih odjedajo korenine ljubezni in krešejo iskre sovraštva. Če bo to še napredovalo med nami, kot se dogaja zadnje čase, če se bo še nadalje razkrajalo in gojilo tako sovraštvo, nismo daleč od časov, ko bodo zopet zagoreli naši domovi in bo kri pordečila naša telesa.

(Dalje sledi)

Vremensko postajo v vesolje!

WASHINGTON, D.C. — Ta bojni klic slišimo te dni od naših vremenskih postaj. Pravijo, da nam je taka vremenska postaja — seveda z astronomi — neobhodno potrebna, ako hočemo priti s časom do prave razlage, zakaj in odkod spremembe vremena. Že astronomta McDivitt in White sta na svojem poletu okoli Zemlje v juniju dokazala, kako lahko sta brez težave in posebnega znanja dajala vremenskim postajam podatke o vremenu, ki jih vremenski satelit Tyros ni mogel dati ali pa jih je dajal prepozno.

Isti slučaj se je ponovil s poletom Gemini 5. Astronavta Cooper in Conrad sta dala o tropičnem viharju Dorsen hitrejši tudi take podatke, ki jih Tyros ni dajal niti pozneje. Astronavta sta poslala na zemljo okoli 400 slik v barvah, ki jih sedaj vremenski strokovnjaki študirajo. Pravijo, da so že odkrili podatke, ki jih vremenski sateliti ne morejo dati.

Vremenske postaje upajo, da jih bo naša javnost podprla na celi črti v boju za stalno vremensko postajo v vesolju.

Demokratski kongresnik Vanik se je spravil nad našo mesino upravo

CLEVELAND, O. — Kot se vidi, noče kongresnik Vanik pustiti tovarišu Sweeneyju, da bi sam šaril po clevelandski politični javnosti, hoče imeti pri tem tudi sam nekaj besede. Zato je vzel na tarčo našo mestno upravo, akoravno je v rokah njegove stranke. Hudobni jeziki trdijo, da hoče pokazati clevelandskim republikancem, kako je treba demokratom delati sitnosti.

Vanik je napadel mestno upravo, da ne zna uporabiti niti tistega denarja, ki ga je za obnovo mesta dobila od federacije. Izračunal je, da je mestna uprava dobila po l. 1955 od Washingtona celih \$56 milijonov, porabila pa je samo \$12 milijonov. Toži mestno upravo, da ne kaže nobenega interesa, kje in kako je treba dati našemu mestu boljše podobo, obenem pa kaže s prstom, kje naj se kaj izboljša.

Ravnatelj mestnega oddelka za obnovo mestu Lister seveda ni ostal Vaniku dolžan odgovora. Očita kongresniku, da kritizira stvari, ki jih sploh ne razume, in mu to skuša tudi dokazati. Pravi, da je mesto dobilo od Washingtona po l. 1955 kar

\$50 milijonov in da je porabilo o te vsote okoli \$45.5 milijonov. Mesto je rabilo federalni denar v glavnem kot jamstvo za kredite. Za vsakih \$10 milijonov podpore iz Washingtona mesto lahko najame \$40 milijonov posojila. Tega pa Vanikova kritika sploh ne vpošteva.

Dvoboj Vanik-Lister se bo gotovo nadaljeval vsaj do letošnjega volivnega dneva...

Namesto znižanja davkov ulategne prilici zvišanje?

WASHINGTON, D.C. — Dočim je Bela hiša še pred par meseci namigavala, da bomo kmalu deležni novega znižanja davkov, se tam na tihem pogovarjajo, da bo treba davke zopet zvišati. Stroški za vietnamsko vojno gredo že v bilijone, do konca leta jih bomo našli že pet, toda prihodnje leto bodo morda narastli kar na \$12 bilijonov. Res je, da je dotok davkov izredno ugoden radi viharnega razvoja našega gospodarstva, toda ne bodo zadostovali za kritje vseh izdatkov.

Ne smemo prezreti, da federalni izdatki rastejo tudi na vseh drugih področjih federalne uprave in da zasebna podjetnost ne pozna meje v novih gospodarskih investicijah. Smo torej na robu nevarnosti, da zabredemo v ostro inflacijo, ki bo gnala cene veliko hitrejšo navzgor, kot jih poganja že sedaj. Lepo se sliši, da je gospodarstvo tako močno, da lahko skrbi za "kanone in maslo", toda zahtevalo pa bo svoje plačilo v stalnem naraščanju cen. Stali bomo torej kmalu pred izbiro: ali novi davki ali naraščanje cen.

O tem premišlujejo v naši federalni administraciji zaenkrat še kar na samem, kmalu se bo pa morala tudi javnost pečati s tem problemom, ako noče, da bi jo "dogodki prehiteli", kar bi bilo politično nevarno za demokratsko administracijo, ker imamo prihodnje leto kongresne volitve.

Predsednik angleškega parlamenta je umrl

LONDON, Ang. — Sedanje delavsko vlado v Londonu res preganja nesreča. Sedaj ji je umrl š predsednik parlamenta Hylton P. Foster. Kandidatov za naslednike ji ne manjka, toda smrt uglednega angleškega politika je zopet zmanjšala delavsko večino v parlamentu na en sam glas.

Res je verjetno, da bo še ta mesec izvoljen nov delavski poslanec in da bodo volitve kmalu razpisane tudi za okraj bivšega predsednika parlamenta, toda vse skupaj ne pomaga dosti. Delavska stranka ima sedaj le 315 poslancev, konservativci pa dva manj. Tako so postali liberalni poslanci, ki jih je deset, še bolj važni za vlado, kot so že bili. Treba jim je samo, da ne glasujejo, pa je vlada v nevarnosti, da pade.

Zato angleška politična javnost zmeraj bolj napeto pričakuje začetek jesenskega parlamentarnega zasedanja, samozvest konservativne opozicije pa vidno raste.

Ne samo rakete, tudi podmornice draga stvar!

WASHINGTON, D.C. — Medcelinske rakete so za obrambo odlična stvar, toda na morju pa ne pomenijo veliko. Podmornice ne morejo vzeti na tarčo. Ker pa sovražne podmornice obstojajo, mora naša vojna mornarica iskati druga pota, da jih ujame. V ta namen je odredila 104 naše podmornice, ki nimajo druge naloge, kot da lovijo sovražne podmornice. So organizirane v devetih skupinah in zaenkrat skrbijo samo za varnost

naših letalonosilk. Za preganjanje tujih podmornic imajo seveda posebno orožje, ki je pa tajno.

Vojna mornarica le malo govori o njem. Ne taji pa, da ima že posebno kombinacijo rakete in torpeda: podmornica požene raketo pod morsk gladino na površje, potem pa raketa odleti kakih 50 milj daleč, tam se spuсти v morje in postane torpedo, ki lovi sovražno podmornico. Vojna mornarica ima tudi posebne vrste helikopterje, ki lahko hitro prenašajo atomske bombe in jih spuščajo v morje tam, kjer mislijo, da so sovražne podmornice. Bombe imajo pod vodo tako razdiralno silo, da uničijo podmornice tudi v slučaju, ako niso ravno blizu eksplozije.

Vojna mornarica smatra vojskovanje s sovražnimi podmornicami kot svojevrstno gverilsko vojskovanje: ni težko, da podmornico uničiš, veliko težje je, da jo najdeš pod vodo. Priprave za uspešno vojskovanje s sovražnimi podmornicami je pa tudi draga reč. V našem federalnem proračunu za narodno obrambo je tem pripravam namenjen znesek \$3 bilijone, dočim vse atomske oboroževanje stane letno \$4.5 bilijonov. Vojskovanje pod morsk gladino je torej skoraj ravno tako drago

CLEVELAND, O.

Ženske dobijo delo

Iščemo
Kuharico za zajtrk, ure od 7. zj. do 2. pop.
SORN'S RESTAURANT
6036 St. Clair Ave.
EN 1-5214

(x)

Delo za žensko
Lahko tovarniško delo, podnevi, čez 21 let.

BRUSHES INC.
18423 St. Clair Ave. 481-6767

IZUČIMO STROJNE ŠIVILJE

Izučimo sposobne posameznice za delo v naši tovarni. Ta služba je stalna in nudi plačo od kosa.

Zglasite se od 8. dop. do 5. pop., od ponedeljka do petka.
JOSEPH & FEISS CO.
2149 W. 53 St. 961-6000
blizu Lorain Ave.

(173)

Delo dobi
Žena ali dekle, ki zna dobro angleško in obvlada popolnoma slovenščino radi prevajanja, dobi delo v pisarni. Pismene ponudbe na Box 123, Ameriška Domovina, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio 44103.

(x)

Delo za žensko
Iščemo žensko za čiščenje urada v majhni tovarni, pet večerov v tednu. Mora govoriti angleško. Kličite 361-6678.

(171)

MALI OGLASI

V najem
Oddamo 5 sob in kopalnico, plinska kurjava, garaža. Se lahko ogleda vsak večer na 1274 Norwood Rd. Tel. EX 1-6523.

—(170)

Kupim
Enodružinsko hišo v šentviški naselbini. Naslov se pusti v uredništvu Ameriške Domovine.

—(1,3,7 sept)

•• IZDELUJEMO in popravljamo strehe, zlebove, dimnike, verandne zastore, furneze, itd.
FRANK KURE
R.F.D. 1, Rt. 44, Newbury, Ohio tel. Jordan 4-5503

Prijatelj's Pharmacy

IZDAJAMO TUDI ZDRAVILA ZA RACUN POMOCI DRŽAVE OHIO ZA OSTARELE
AID FOR AGED PRESCRIPTIONS
St. Clair Ave. & 68th St.; EN 1-4212

kot vojskovanje od kontinenta do kontinenta.

Boksit ali bohinja

CLEVELAND, O. — Boksit so odkrili najprej v kraju Beaux na Francoskem. Po njem je tudi dobil svoje ime. Nekako v istem času so ga odkrili tudi na področju Bohinja v Sloveniji in ga zato nekateri v Sloveniji še vedno imenujejo 'bohinja'. Boksit je glavni vir za pridobivanje čistega aluminija.

Stroški za stanovanja
WASHINGTON, D.C. — Za stanovanja v Zdrženih državah povprečno na leto okoli petino vsega, kar potrošimo.

CLEVELAND, O.

MALI OGLASI

V najem
E. 41 St. blizu Superior, 3 lepe sobe in kopalnica, plinski furnez, zgoraj spredaj, na novo dekorirane, odraslim, zmerno. Kličite UT 1-3355 ali EV 1-5961.

V najem
5 sob in kopalnico oddamo. Poizve se v Sornovi restavraciji, 6036 St. Clair Ave. EN 1-5214.

(x)

V najem
4 sobe oddamo blizu cerkve Marije Vnebovzete v Collinwoodu, spodaj. Kličite 681-9893.

(172)

Restavracija naprodaj
Custard sladoled bara, dober promet, na 4313 Superior Ave. Kličite 361-3084.

(173)

Hiša naprodaj
Euclid Beach okolica, zidana dvodružinska hiša 5½, 5½, 4, tri garaže, na dobrem prostoru. Lastnik PO 1-4838.

—(170)

Pozor!
Barvanje hiš in prostorov, zunaj in znotraj.
PAHOR PAINTING 361-0516

—(170)

Euclid — lastnik prodaja
Zidan bungalow, 4 sobe, zgotovljena razvedrilna soba in drugo nadstropje; blizu šol in cerkva. Kličite 481-2436.

(170)

Hiša naprodaj
Šest sob, dve garaži, blizu cerkva in šole. Pokličite KE 1-9067.

(171)

Na Grovewood
Enodružinska 6-sobna hiša, 3 spalnice, polna jedilna soba in klet. Cena vključuje popolnoma opremljeno čevljarnico. Blizu šole in transportacije. Se lahko takoj prevzame. Dober kup za \$16,900. Za sestanek kličite KE 1-5030.

KOVAČ REALTY

(170)

Lastnik prodaja
Lastnik prodaja hišo, primereno za dohodek v Lakewoodu. Kličite LA 1-8077.

—(pon., sred., pet.)

Naprodaj
Čist bungalow, 3 spalnice, moderna kuhinja in preproge, na E. 146 St., južno od St. Clair Ave. Morate ogledati. Kličite za sestanek.

E. 157 blizu Holmes
Posebna Colonial hiša, 3 spalnice, velika stanovanjska soba. V fari Marije Vnebovzete. Blizu trgovin in transportacije.
STURM REALTY 449-2558
5095 Mayview Rd. Lyndhurst

(172)

ZULICH
INSURANCE
AGENCY
18115 Neff Rd. - IV 1-4221
Cleveland 19, Ohio

ENRICA V. HANDEL-MAZZETTI:

Jese in Marija

Jožef v komediji, obzaran od glorijskega ognja z Izido pod nogami, pa je medtem izklinal v poslušalce svoj epilog s sledečimi besedami:

"Gospodje, zdaj je čas, da igra se konča,

zahvaljeni bodite, da vam je ugajala.

Kar je bilo zdaj v igri, to kmalu bo resnica,

dopolnil se je čas, ko skaže se pravica.

Junak se čil nam bliža, besedi čisti v var,

malikovstvu, svečenju za boj in vdar in kvar.

Prihaja, je že tu, že zro mi ga pogledi,

že vidim mu obraz, že tu je v naši sredi."

Grški ogenj je dogorel, plamenice so ugasnile, igralci so ležali od igre trudni in pijani od piva po zeljniku.

Visoki gospodje so šli spat, kdor je bil oženjen, s svojo gospo, gospod Jese prvokrat s svojo. Logar je bil v čolnu na veliki Donavi in je gledal proti nebu.

Ej, kako lepo se bliska tisoč in tisoč lučic tam gori, stokrat lepše kakor grški ogenj! In njegova Mojca je lepša in boljša, kakor vse lepe, srčkane, rdeče, plavalase gospodične in gospe.

— Lepša in boljša! — Če ga le ne bo grdo gledala nocoj, ko se vrne domov.

VI

K hrastu na Aubergu roma vsak velikonočni ponedeljek množica ljudi iz Malega Pechlarna v procesiji, da bi tam izprosila svojim njivam blagoslova in rodovitnosti. Pri čudežnem drevesu poje župnik evangelij, nato se gostijo romarji pod drevesom s posvečeno gnatjo, kruhom in vinom. Tako je bilo v navadi že iz pradednih časov in tako se je zgodilo tudi v tem letu tisoč šest sto petdesetem.

Sprevod je krenil zgodaj zjutraj iz Novega Pechlarna; sprva vzdolž Donave proti Marbachu. Sprejaj je hodil Pruffer, ki je molil naprej in nosil križ, za njim vikar Eichensperger v baretu in koretlju z evangeljsko knjigo pod roko, nato po dva in dva pechlarska srenja.

V Kleinkrummussbaumu je čakala nanje že druga procesija in se jim pridružila. Ta je imela svojega moža, ki je molil naprej, Fiebergerja. Med temi je bil tudi Schinnagel s svojo ženo in svojima starejšima otrokoma. — Romarji so šli lepo v redu v Marbach v cerkev svetega Martina, ki stoji med strmo se dvigajočimi skalami in bobnečo in šumečo Donavo kakor duša človeška v silah; tam so bili pri tihi maši. Nato so krenili z glasno molitvijo, ki je postala tišja, kadarkoli so hodili vkreber, na pot ob Frieseneggju in čez Rautentschke trate po Novi poti in čez Glassechsner na Čelo.

Ob vsaki njivi in ob vinogradih so se ustavljali; vikar je molil, ljudje so odgovarjali, nakar je duhovnik kropil. Vinogradi in njive, ki so bile puste, so ležali prečudno tiho. Samo iz bližnjih lesov je udarjal žvižg kosov. Ljudje so šli kaj pobožno; kjer je strma pot dušila molitev, so molčali, le nekateri redki so klepetali; med temi redkimi je bil v veliko žalost pobožni Mariji tudi logar iz Krummussbauma. Nalašč je zaostal in hodi zdaj v zadnji vrsti med moškimi, dočim roma žena s svojima otrokoma v prvi med ženskami. Zato pa mu je lahko brbljati in brbljati tudi venomer in ji ne da miru pri molitvi.

"Veš kaj, Marija, drugo pot naj bi gospod vikar kar načel blagoslovil. To potepanje, ki traja ure, je že zanj samega muka. Ti pa se tudi trudiš prehud, ko prenašaš Pavelčka. Pustila bi bila otroke doma."

Šel ji je to pot ob strani. Odgovorila mu je pomirljivo tiho, da bo Gospod Bog že poplačal težave na potu. Pavelček pa tudi da ni težak; in obljubila da je, da ga ponese na božjo pot, ker mu je prizanesla davica. — Ali ne ve več? "O glej, tu je že znamenje!"

"Pa tu doli so mi neki zlikovci nastavili zanke, glej, tam; videti je žico, ki visi z debel. Le čajte, ko vas ujamem, zlodjevci prekleti. Ne vidiš? Tam doli."

Pokazal je z roko na levo v gozd, ona pa je gledala na tla. Da tako kolne! Tako redko se je spozabil. — Pa tako malo moli. Mu pač gre še vedno po glavi komedija od prejšnjega večera. Povedal ji je sicer kaj malo o tem in sploh o vsej slavnosti — le kaj pomeni to, navadno ji vendar vse lepo zaupa, kakor tudi ona njemu.

"Glej, Aleksander, tu je že studenec!" je pokazala Marija preko ramen, da bi moža zdrnila v pobožnost.

Čist in diha je prijeten hlad, ki se meša z vonjem po borovcih, izvira studenec tik pod hribom iz skale. Romarji se nagnetejo okoli, nekateri pijejo z dlanjo, drugi so legli kar po tleh in srčejo naravnost iz izvirka, mnogi si umivajo tudi oči z vodo, ki slove za zdravilno. Marija je zajela za moža s cinasto čašo, katero je vzela s seboj. Pil je, si obrisal brado in dejal: "Danes pa je nekaj s to vodo, se mi zdi, da je plehka." Še nekaj korakov, pa so pod borovci, ki stoje, pomešani z redkimi in majhnimi hojami okoli čudodelnega drevesa, in se klanjajo, svoje veje zibaje in pripogibaje, kakor vazali pred kraljevim veličastvom.

Pa je tudi zares veličasten stari hrast; na sebi nosi gospo vseh gospa, ki jo vsi časi častijo: "Kraljica, salveto!" Zdrava

in zdrava, kakor kraljica, ki jo vsi častijo: "Kraljica, salveto!" Zdrava

V blag spomin

PRVE OBLETNICE SMRTI
MOJEGA LJUBEGA SOPROGA

Thomas Kraich

ki je umrl 6. sept. 1964.

V tistem grobu že počivaš dolgo leto dni, Tvoj spomin pa v mojem srcu vedno bolj živi!

Lahko naj Te zemlja krije, spavaj, dragi mi, sladko, luč nebeška naj Ti sije, mir in pokoj naj Ti bo!

Zalujoča soproga MARY
z družinami

Cleveland, Ohio. 7. sept. 1965

v Bogu", pojejo sedaj ubogi romarji iz Podonavja:

"... Kraljica tisočkrat sredi zelenih trat in livad, Jezusa rodila si, zato te vse časti."

Stara in preprosta je pesem, a prečudno ganljivo zgrabi naprev.

Schinnaglova žena je z veseljem opazila, kako je začel nje nepriljudni mož sprva mrmrati, a nato zapel glasno z drugimi. Z njim je pela z visokim glasom; lepo poje, kakor srebrni zvon. Posvetnih pesmi ne poje, prečudno lepo pa duhovne.

Zdaj se je procesija ustavila tik pred hrastom in se postavila naokrog; vikar je stopil v sredo, se odkril; — veter je pihal okoli njega, da mu je vihral koretelj in so šumeli listi v evangeljski knjigi. Tudi ljudem je veter gnal oblčila in lase. Vikar je bral: *Sequentia sancti Evangelii secundum Lucam XXIV, 13.* In illo tempore duo ex discipulis Jesu ibant ipsa die in castelum, quod erat in spatio..." in je poškopil s kropilnico, ko je odmolil evangelij, na vse štiri strani po ljudeh, ki so poklekli.

Nato so šli romarji jest; samo neka žena je ostala samotna pod drevesom, logarica. Mož je stal za njo, ves zaverovan vanjo, ko je klečala tako lepa in pobožna. Otroka sta se vsako toliko prikradla k njej, jo vlekla za obleko: "Mati, kaj si že končala? Mati, kaj še moliš?"

A mati je v nebesih, ne sliši nič. Ko je vsa zamaknjena, je slišati poedine besede z njenih ustnic. "Marija, bodi nad nami in nas spremljaj! Obrani nas pred sovražniki! Ne daj nobenemu izmed njih v našo hišo!... Naj ne bo nikogar drugega k nam in pri nas, kakor samo ti in tvoj Jezus..."

"Moliti pa znaš, Mojca, kakor nune," je dejal mož, ko se je končno prekrizala in vstala.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska." "Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant. "Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

Dalje prihodnjič.

SEPTEMBER						
Su	Mo	Tu	We	Th	Fr	Sa
		1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

KOLENDAR društvenih prireditev

SEPTEMBER

12.—Štajerski klub priredi piknik na Slovenski pristavi.

18.—Zveza staršev in učiteljsstva pri Mariji Vnebovzeti priredi zabavo v šolski dvorani. Začetek ob 7.30.

26.—Oltarno društvo fare sv. Vid priredi kosilo v farni dvorani pri Sv. Vidu. Obed bo na razpolago od 12. do 3. pop.

26.—Klub Ljubljana priredi ob 35-letnici obstoja večerjo v SDD na Recher Avenue.

26.—Vinska trgatev na Slovenski pristavi.

26.—Klub Ljubljana obhaja 35-letnico obstoja z večerjo in plesom v SDD na Recher Ave. Začetek ob petih.

OKTOBER

9.—Proslava 45-letnice ustanovitve Slov. društvenega doma na Recher Avenue.

9.—DSPB "Tabor" priredi svoje jesensko družabno prireditev v Slov. domu na Holmes Ave.

10.—Marijin dvor št. 1640 Katoliških borštnarjev praznuje v Slov. domu na Holmes Ave. 50-letnico obstoja.

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

more biti, sem zakonska."

"Jeli, da si!" se je močno veselil mož. "Si zadela, hej!" je postal objesten kakor kak fant.

"Leks, Leks!" je zagrozila s prstom. Vedel jo je za roko, ponosno se oziraje, na skalnato Čelo, kjer so bili posedli romarji in použivali svoje brašno od blagoslovljenih jedil; po večini so bili ljudje iz rihtarjeve občine. Ko je prišel, so vstali; bilo mu je všeč, da ga tako častijo. Ponudili so mu tudi takoj prostora poleg vikarja na vzvišenem mestu; pogrnili so celo svoje plašče, da bi lepše sedel; on pa je prepustil kraj svoji ženi in je sedel vstran na parobek in žena mu je morala donášati jedi. Le ko mu je vikar napil z zdravljico, je stopil tja in rekel: "Deo krazias, aleluja." Pa se je domislil čudno lepih zdravljic s prejšnjega večera. Dalje prihodnjič.

"O, te molijo še vse drugače!" je odvrnila žena. "To molijo. Sprosijo si tolikih milosti, da se nam še sanja ne!" Vzdihnila je in se medtem igrala z roko z lasmi svojih otrok, ki sta se vzpenjala po njej.

"Zdaj je prepozno, tudi če bi hotela," je odvrnila počasi in mu prepustila roko, za katero je že ves čas snubil, poželjivo ljubimkovanje s prsti. "Zdaj ne

17.—Združene podružnice Slov. ženske zveze iz Ohia prirede večerjo proslave Slovenskega dne od 3. pop. dalje v Slov. društvenem domu na Recher Avenue.

24.—Društvo sv. Rešnjega Telesa pri Sv. Lovrencu proslavi 50-letnico obstoja s slavnostnim kosilom v dvorani pod cerkvijo sv. Lovrenca. Začetek ob 11.30.

24.—Praznovanje 40-letnice delovanja organista Martina Rakarja pri fari Marije Vnebovzete.

30.—Slov. narodni dom na St. Clair Ave. priredi "Noč v Sloveniji."

30.—Oltarno društvo pri Mariji Vnebovzeti priredi kartno zabavo pri pogrnjenih mizah v šolski dvorani.

31.—Pevsko društvo Planina pada v SND na Maple Heights koncert. Začetek ob štirih.

NOVEMBER

7.—Glasbena Matica pada v SND na St. Clair Avenue Jesenski koncert.

13.—Podr. št. 8 SMZ praznuje 25-letnico obstoja z zabavo in plesom. Igral bo E. Habatov orkester.

13.—Štajerski klub priredi MARTINOVANJE v Slovenskem domu na Holmes Ave.

21.—Pevsko društvo JADRAN pada koncert v SDD na Waterloo Rd. Začetek ob 3.30 popoldne.

24.—Slovenski dom na Holmes Ave. priredi ples pred Zahvalnim dnevom.

25.—WXEN-FM, Tony Petkovsek Jr., priredi "Thanksgiving Day Polka Party" v SND na St. Clair Ave.

DECEMBER